

Sygnatura akt VIII Gz 223/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Leon Miroszewski

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. Ł., J. C. i R. Ł.

przeciwko Z. J.

o zapłatę

na skutek zażalenia powodów na postanowienie o kosztach zawarte w nakazie zapłaty z postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum

w Szczecinie z dnia 4 lipca 2013 roku (sygnatura akt XI GNc 1540/13)

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygnatura akt: VIII Gz 223/13

UZASADNIENIE

W nakazie zapłaty z dnia 4 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego Z. J. na rzecz powodów W. Ł., J. C. i R. Ł. kwotę 5.110,71 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2013 roku oraz kwotę 647,00 złotych tytułem kosztów postępowania.

Powodowie zaskarżyli postanowienie o kosztach wnosząc o jego zmianę i zasądzenie dalszych 600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Zarzucili naruszenie art. 20 i 21 k.p.c. przez przyjęcie, że powodowie w sposób niedopuszczalny doliczyli kwotę skapitalizowanych do wartości przedmiotu sporu, a więc nie powinni dokonać zliczenia kwoty należności głównej i odsetek, choć z przepisów tych wynika, że było to prawidłowe; nadto naruszenie §6 pkt 3 i 4 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych przez przyjęcie, że wartość przedmiotu sporu nie przekracza 5.000 złotych i stawka wynagrodzenia radcowskiego wynosi tylko 600 złotych, podczas gdy prawidłowo ustalona stawka tego wynagrodzenia wynosi 1.200 złotych.

Uzasadniając orzeczenie o kosztach Sąd Rejonowy powołał się na postanowienie z dnia 3 lipca 2013 roku o sprawdzeniu wartości przedmiotu sporu oraz oznaczenie jej na kwotę 4.207,00 złotych na podstawie art. 25 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Najpierw trzeba zauważyć, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło z uwzględnieniem postanowienia z dnia 3 lipca 2013 roku w sprawie sprawdzenia wartości przedmiotu sporu i jego oznaczenia na kwotę 4.207,00 złotych. Powodowie w zażaleniu nie wnieśli o rozpoznanie postanowienia z dnia 3 lipca 2013 roku, choć mogli to uczynić na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Już więc z tego względu zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu, jako odnoszące się do przyjętej wcześniej wartości przedmiotu sporu.

W związku z powyższym dodatkowo tylko należy stwierdzić, że zdaniem Sądu Okręgowego doliczenie odsetek do dochodzonej należności głównej w sposób dokonany przez powoda nie zmieniło ich charakteru, jako należności ubocznej. Istotne jest to, że kapitalizacja odsetek, a więc ich doliczenie do kapitału ma nastąpić w znaczeniu prawnym, to zaś nie oznacza, że może mieć miejsce samodzielnie dyspozycją powoda, poprzez wskazanie odsetek jako kwoty obliczonej za konkretny okres (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 roku, V CKN 71/00).

Orzeczenia powołane przez powoda w zażaleniu wskazują na aspekt prawny kapitalizacji, a więc taki, który oznacza możliwość ich oprocentowania skutkującą zmianą (podwyższeniem) wysokości całości dochodzonego roszczenia. Nie jest kapitalizacją w znaczeniu prawnym oznaczenie odsetek kwotowo przez stronę wszczynającą postępowanie, bowiem jedynie zmienia formułę ich obliczenia. Kapitalizacją w znaczeniu prawnym jest doliczenie odsetek gdy obie strony się na to zgodziły, bowiem ich oprocentowanie, jako łącznego składnika kapitału obok dotychczasowej należności głównej, będzie możliwe od dnia wcześniejszego niż data wniesienia pozwu (art. 482 § 1 k.c.).

Nie można stwierdzić, że jednostronne zastosowanie innej (kwotowej) metody wskazania odsetek, których faktyczna wysokość nie będzie różnić się od tej, która wynikałaby z oznaczenie odsetek jako procentu z należności głównej, może powodować zmianę ich charakteru i przez to wpływ na wartość przedmiotu sporu, z pominięciem normy art. 20 k.p.c. Z uzasadnień postanowień Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2007 roku (I CZ 38/07), oraz z dnia 24 lutego 2012 roku (II UZ 63/11), wynika, że strona inicjująca postępowanie nie może wpływać na wartość przedmiotu sporu (przedmiotu zaskarżenia) przez jej zawyżenie doliczeniem kwoty odsetek. Trudno nie odnieść wrażenia, że doliczenie do żądanej wartości przedmiotu sporu, będącego dochodzeniem świadczenia w postępowaniu uproszczonym, a więc o roszczenie wynikające z umowy, odsetek wskazanych kwotowo, służyło wyłącznie przekroczeniu granicy, od której stawka wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika procesowego ulega podwojeniu.

Mając na uwadze powyższe na uwadze należało oddalić zażalenie jako bezzasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.